

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Král pouště

LYNNE GRAHAMOVÁ

KRÁL POUŠTĚ

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vyucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

KRÁL POUŠTĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Prize

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Kráľ pouště: 2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1471-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1472-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1473-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Záhir Raíf Karíší, dědičný král Marabanu, ropného státu v Perském zálivu, se prudce vztyčil za stolem, když mu jeho bratr Akram jako velká voda vpadl do pracovny.

„Co se stalo?“ zeptal se zachmuřeně Záhir, jehož štíhlá dvoumetrová postava stála vypjatá v pozoru jako voják, čekající na rozkaz.

Akram, tvář nezvykle pokrytou nachem, si v mžiku vzpomněl na dvorskou etiketu a nemotorně se uklonil. „Omlouvám se, Veličenstvo, za vyrušení,“ vysypal ze sebe udýchaně.

„Asi máš pro ně dobrý důvod,“ řekl vstřícně Záhir, když se zadíval do bratrovy ustarané tváře. Z jejího výrazu pochopil, že muselo jít o nějakou soukromou záležitost, která zjevně nesnesla odkladu. Jinak by si ho bratr nedovolil rušit na jednom z mála míst v paláci, kde se mohl v klidu soustředit na práci.

Akram se ztuhle narovnal, rozpaky celý rudý. „Nevím, jak bych ti to řekl.“

„Sedni si a zhluboka se nadechni,“ poradil mu Záhir, sám již opět klidný. S rozvahou správného vladaře složil své velké tělo do křesla v rohu pracovny a gestem vybídl Akrama k témuž. „Není nic, o čem bychom si nemohli promluvit. Ze mě nemusíš mít strach jako z našeho otce.“

Při zmínce o nedávno zesnulém otci Akram zbledl. Jen z pomýšlení na tyrana, který vládl kdysi jedné

z nejzaostalejších zemí Středního východu tvrdou rukou a jehož se vlastní rodina bála, se mu dělalo nevolno. Když byl Faríd Velký, jak se otec nechal titulovat, u moci, staral se o to, aby veškerý příjem z ropy plynul jen do královské pokladny. Zatímco královský palác bohatl, poddaní žili stále v temném středověku, bez přístupu ke vzdělání, moderním technologiím a dobré zdravotní péči. Teď Marabanu už tři roky vládl Záhír a na podobě království, které jako by náhle procitlo z těžkého snu, to bylo velmi znát.

Akram si bolestně uvědomil, že jeho starší bratr věnoval prakticky veškerý svůj čas tomu, aby zemi po létech stagnace pozvedl, a najednou neměl to srdce říct mu, co se dozvěděl. *Záhír o svém prvním manželství nikdy nemluvil*, blesklo Akramovi hlavou. Ano, bylo to příliš choulostivé téma. Jak by také ne. Nynější král zaplatil vysokou cenu za to, že se postavil otci a vzal si cizinku z jiné kultury. Navíc takovou, která ho ani trochu nebyla hodna, což jeho trpké zkušenosti dávalo ještě štiplavější příchuť.

„Akrame?“ vstoupil do bratrových úvah král. „Za půl hodiny mám důležitou schůzku.“

„Jde... o ni!“ vyhrkl Akram znechuceně. „O ženskou, se kterou ses oženil! Ukazuje se v hlavním městě a zostuzuje tě!“

Záhírovy rysy ztvrdly jako kámen. Znovu se zamračil, jeho měkká, smyslná ústa se stáhla do tenké čárky. „O čem to sakra mluvíš?“

„Je to tak, Sapphire je tady a točí si nějakou reklamu na kosmetiku!“ přidal na znechuceném tónu Akram, považující modelčinu přítomnost za neodpustitelnou urážku staršího bratra.

Záhírovy ruce, dosud uvolněně spočívající na opěradlech křesla, se zatnuly v pěst. „Tady?“ zopakoval hluše. „Sapphire točí reklamu *tady* v Marabanu?“

„Wakíl mi to řekl,“ opáčil Akram s odkazem na Záhirova bývalého bodyguarda. „Když ji uviděl, nevěřil

svým očím! Jaké štěstí, že otec odmítl oznámit tvůj sňatek našemu lidu. Nikdy bych si nepomyslel, že mu za to budu jednou vděčný!“

Záhira ohromovala už pouhá představa, že by se jeho bývalá manželka vůbec *odvážila* vkročit do jeho země. Z očí mu vyšlehl plamen vzteku. Stiskl čelist a znovu se napružil jak tětíva luku. Snažil se nebýt zatrpkle hněvivý, stále se pokoušel vymazat nepovedené manželství z hlavy, ale Sapphire mu to nedovolila. Světoznámá topmodelka na něj pomrkávala z bezpočtu časopisů a novin, a jednou dokonce v nadživotní velikosti shlížela z billboardu na hemžení dole na Times Square. Ale za všechno si mohl sám. Před pěti lety podlehl zrádnému kouzlu Sapphire Marshallové a tato ztráta soudnosti zanechala na jeho egu nesmazatelný šrám. Tehdy ve svých pětadvaceti byl zásluhou otcova tyranství stále panic, který o Západu a západních ženách nevěděl zhola nic. Ale Alláh je mu svědkem, že se *snažil*, aby to zpropadené manželství fungovalo. Jeho žena však nejevila nejmenší zájem, aby jejich problematický vztah nějak urovnala. Ze všech sil se pokoušel udržet si ženu, která nechtěla být jeho ženou. Která mu ani nedovolila, aby se jí dotkl.

Byl jsi opravdu strašný hlupák, povzdechl si v duchu, protože dnes už o ženách věděl své. Pravý důvod Sapphireřiny hry na netýkavku vyplul na povrch, jakmile si přestal dělat iluze o její počestnosti. Té sladké, krásné květince, již nesměl utrhnout, šlo jen a pouze o jeho peníze a postavení. Byl pohádkově bohatý a ještě k tomu princ, následník trůnu. O lásce z její strany nemohlo být ani řeči. Jediný cíl, jež sledovala, byl rozvod a milionové odstupné. Vzal si zkrátka ženu s kasičkou místo srdce. Při té připomínce ještě pevněji stiskl čelist, až mu na jeho exoticky krásné snědé tváři vystoupily lícni kosti a v černých, jako drahý kámen blyštivých očích zaplály ohýnky. Kdyby jen tehdy věděl co dnes!

„Promiň, Záhire,“ ozval se Akram, který zblízka sledoval, co za bouři se v bratrovi odehrává. „Myslel jsem, že bys měl vědět, jakou troufalost si dovolila.“

„Je to pět let, co jsem se s ní rozvedl,“ podotkl příkře Záhír, tvář chladnou a netečnou. „Proč by mě mělo zajímat, co provádí?“

„Protože ti může ztropit skandál!“ vypěnil Akram. „Představ si, že by se novináři dozvěděli, že kdysi byla tvou ženou! Nemá v sobě kousek studu a svědomí, když si dovolila sem přijet a točit nějakou pitomou reklamu!“

„Nerozčiluj se, Akrame,“ mírnil ho Záhír, dojatý bratrovou upřímnou starostí o jeho blaho a pověst. „Jsem ti vděčný, že jsi mi to přišel říct, ale co čekáš, že udělám?“

„Vyhod' ji!“ zareagoval okamžitě Akram. „Naříd, ať s celým štábem opustí Maraban!“

„Jsi pořád moc mladý a zbrklý, můj bratříčku,“ opáčil vladařsky Záhír. „Paparazziové jsou Sapphire neustále v patách. Představ si, co by následovalo, kdyby zjistili, že marabanský král dal vypovědět ze země světoznámou celebritu. Proč bych měl médiím odkrývat minulost, kterou je moudřejší nechat hluboko pohřbenou?“

Když Akram odešel, zklamaný, že jeho bratr a král neprojevil oprávněnou touhu po odplatě, zvedl Záhír telefon. Z jakési nepochopitelné ironie, vystihující však přesně těžký rozpor mezi jeho bystrým, chladně uvažujícím mozkiem a bouřlivým temperamentem, zatoužil nikoli po odplatě, ale po tom ji znovu spatřit. *Má to snad znamenat, že k Sapphire kdesi v skrytu srdce pořád ještě něco cítím?* musel se sám sebe ptát. Anebo byl jen zvědavý, jak se jí daří – teď, když měl vyhlídku na druhý sňatek? Když tehdy hledal řešení svých nevyřešitelných problémů se Sapphire, přečetl spoustu knih o vztazích, dávajících komplikované odpovědi na všechno možné i nemožné, co se jich týká.

Nakonec pochopil, že právě nejjednodušší vysvětlení zdánlivě nevysvětlitelného bylo pravdě nejbližší. Sňal si růžové brýle a viděl zlatokopku bez špetky lásky vůči sobě. A další události v jejím životě mu daly za pravdu. Teď si však Sapphire – aspoň podle toho, co média předkládala světu – užívala láskyplný vztah s Cameronem McDonaldem, uznávaným fotografem volné přírody. Mohl se vsadit, že s *ním* problém ulehnout do lože určitě neměla.

Dráždivé představa, jež se s tou myšlenkou pojila, mu znovu zažehla plamínky v očích.

Saffy se poslušně natočila k velkému fukaru, tak aby její blondatá hříva povlávala jako svatozář kolem dokonale vymodelované tváře. Umorné vedro, neustálé opravy mejkapu, jenž se na ní doslova roztékal, a dotěrný dav zvědavců, ji stále více rozčilovaly. Byla natolik velká profesionálka, aby to dala jakkoli najevo, ačkoli věděla, že natočit reklamu na novou řadu kosmetiky *Desert Ice* právě v Marabanu byl hrozný omyl. Zázemí, s nímž štáb automaticky počítal, se tady jednoduše nedalo najít.

„Hod' už na mě *ten svůj* sexy pohled, Saffy,“ houkl na ni netrpělivě Dylan, přikrčený za objektivem svého fotoaparátu. „Co je to tenhle týden s tebou? Jako bys nebyla ve formě.“

Do Saffy jako by pustil proud. Okamžitě vykouzllila na tváři žádaný svůdný úsměv, protože nechtěla, aby si kdokoli všiml, jak mizernou má ve skutečnosti náladu. V hlavě totiž vytrvale zápasila s představou, spolehlivě navozující toužebný pohled, jenž ji tak proslavil. *Jaká ironie!* pomyslela si. Ano, jaká strašná ironie, že zrovna teď musela myslet na to, o čem tak často snila, leč nikdy nezažila. Na takové úvahy, zbytečně vyvolávající dávno pohřbenou minulost, ale teď nebyl čas. Připomněla si, jaký balík peněz investoval klient do reklamy na *Desert*

Ice, a silou vůle odsunula znepokojivé vzpomínky stranou. Zcela cíleně si pak z mysli vytáhla ten důvěrně známý obrázek, na němž byl muž s havraními vlasy, splývajícími na široká ramena. Muž hříšně krásný, jehož čirý animální magnetismus vyzařoval z každého póru jeho nahého snědého těla. Saffy sledovala, jak k ní v té živé představě pomalu otáčí hlavu a ulpívá na ní svýma zlatavě se třpytícíma očima, jež zvýrazňoval hustý lem černých řas. Ten pohled jí pokaždé vzal dech. Odplavil z nitra všechnu dosud nepřekonanou palčivost a vzedmul v jejím těle smyslnou vlnu, která zahrotila bradavky a dramaticky zrychlila tep.

„To je ono!“ zavýskl nadšeně Dylan, „to je *přesně* ono!“ Zatímco se posouval ze strany na stranu, aby ji ve střídaných pózách zabral z různých úhlů, Saffy se koupala ve vzrušivé lázni bezchybné fantazie. „Ty oči víc přimhouři, ať vyniknou stíny... To je ono, skvělé, drahoušku... A teď *našpul* tu svou krásnou pusinku...“

Po několika minutách snění Saffy cosi popíchlo a ona se znovu ocitla v dusivě horké, hlučné přítomnosti mezi poskakujícím Dylanem a shlukem zvědavců, které ochranka nedokázala rozehnat. Chvilka soustředění, či spíše obluzující imaginace byla pryč. Nervózně se zavrtěla, načež vzhlédla přes dav k velké pískové duně, na jejímž vrcholku stálo auto a vedle něj postava v dlouhém splývavém šatu, držící před očima cosi blyštivého.

Záhirův velký dalekohled mířil přesně na jeho bývalou ženu, sedící na hradbě umělých ledových kvádrů, blondaté vlasy rozvířené proudem vzduchu z naproti stojícího velkého ventilátoru. Opětovný střet s její výjimečnou krásou zvedl hladinu jeho horokrevnosti do nové, ještě nebezpečnější výše. To, že se předváděla marabanské veřejnosti pouze v tenkém kousku azurově modrého hedvábí, zvýrazňujícího

křivky jejích ňader a vůbec celého toho štíhlého, dokonale vytvarovaného těla, ho neskonale pobuřovalo.

Díval se, jak ji servilně obletuje štáb vizážistů a obyčejných poskoků, a se zlomyslným úšklebkem přemýšlel, který z nich měl už to štěstí se jejím úchvatným tělem potěšit. Protože ať si oficiálně žila jen s Cameronem McDonalidem, příčinlivý britský bulvár si pospíšil s odhalením, že sem tam projeví intimní náklonnost i k jiným mužům. Další, a vlastně nikterak překvapivý důkaz toho, že Sapphire byla všechno jiné, jen ne věrná partnerka. Ale možná si s Cameronem zařídili „volný“ vztah, jenž se Záhirovi z mnoha důvodů, a vlastně i ze samého principu přičil. Na fenomén bokovek si nikdy nepotrpěl, krátkým románkům se vyhýbal, i když byl nezadaný a vystavený spoustě příležitostí si nezávazně užít. *Kdežto taková Sapphire s tím rozhodně nemá problém*, ušklíbl se v duchu hořce. Ano, vzal si prachsprostou couru, ale co bylo ještě horší, on po té couře *neustále* toužil. Toto bolestné přiznání Záhirem otřásl. Jeho silné, vysoké tělo se znovu nezdravě napjalo, divoce vzrušené pohledem na Sapphiřino božské tělo a ještě božštější tvář.

Sapphire – jediný omyl, kterého se v životě dopustil a za nějž opravdu drazé zaplatil. Roční manželství s ní bylo samo o sobě krutý trest. *Za to dvanáctiměsíční peklo mi bude dlužná, navěky dlužná*, pomyslel si. Nehledě na miliony, jež si po ukončení té frašky odnesla jako výhru v loterii. Měl právo ji za všechnu tu odpornou komedii nenávidět a pohrdat jí. Zneužila ho, zneuctila a odešla s jeho penězi. Beztrestně. Možná konečně nastal čas na odplatu, na tu správnou odměnu, kterou si zasloužila.

Záhir cítil, jak ho zaplavuje adrenalin. Koutky úst se mu potěšeně protáhly při pomyslení, že teď je na koni on. Věděl totiž, že štáb přiletěl do Marabanu natáčet, aniž by si zajistil patřičné povolení. Milá

Sapphire se tak ocitla zcela v jeho moci, vydána mu na milost a nemilost. Po celá ta léta si nepřál nic víc, než aby k tomu jednou došlo a on si mohl vychutnat ten sladký pocit triumfu, ježž mu byl tak dlouho odpírán.

Sklopil dalekohled a rychle uvažoval. Na námitky rozumu, který se snažil zkrotit jeho pudovou reakci, nebral ohled. *Tentokrát to bude jiné, Saffy, blesklo mu hlavou. Tentokrát budeš mít co do činění s někým úplně jiným. Tentokrát tě donutím, abys mě chtěla.*

Záhirovi se jeho vlastní rozhodnost zamlouvala. Za svůj život mohl jen párkrát udělat, co sám chtěl. Pořád musel brát ohled na druhé, být ve střehu při každém rozhodování. Teď nastala nejlepší chvíle, aby pro změnu vyhověl sobě a svým touhám. Už si zjistil, že Sapphire odlétá z Marabanu za pár hodin, a tomuto faktu hodlal podřídit své konání. Na místě vymyslel plán, jenž nebyl o nic méně troufalejší a riskantnější než kdysi jeho rozhodnutí postavit se otci a bez jeho svolení se oženit s Evropankou. Když si to uvědomil, nelekl se. Naopak se ještě více utvrdil v tom, co zamýšlel udělat.

Saffy se zavřela v přívěsu, šťastná, že má focení za sebou a že se konečně dostala z dosahu nechtěné pozornosti. Odložila hedvábnou podprsenku a tenkou rozparkovou sukni, z holého pupíku odstranila falešný piercing, načež sáhla po bílých plátěných kalhotách a těsném tričku v barvě akvamarínu. Za několik hodin už bude sedět v letadle a všem krásám Marabanu dá rychlé a bezbolestné sbohem. Království bylo vskutku to poslední místo, které chtěla znovu navštívit, ale nepokoje v sousední zemi na poslední chvíli donutily štáb změnit plány. Jestli nechtěla ohrozit svou kariéru, musela spolknout námitky a s novou situací se jako profesionálka smířit.

Naštěstí nikdo kolem ní neměl tušení, že měla kdysi s Marabanem a jeho nynějším vládcem něco

společného. Díkybohu náležel tento úsek jejího života do doby, než se proslavila, a mohl tak zůstat jejím hluboko ukrytým tajemstvím.

Král Záhír, zamyslela se. Nastoupil na trůn navzdory všemu, co o prohnilém, zkorumpovaném království prohlašoval. Podle toho, co se dočetla, zdejší lidé rezignovali na demokracii a raději se přimkli ke svému princí, který s pomocí armády svrhl otcův nenáviděný režim. Záhirovy portréty, prince hrdiny a osvětleného panovníka, visely po celém království. V hotelu jeden takový viděla – s kyticí ve váze pod ním, jako by šlo o obrázek svatého.

Saffyiny plné, svůdné rty se pod tlakem nepříjemných vzpomínek, jež se jí začaly tlačit na mysl, znepokojivě zvlňily. *Záhír je čestný muž, velký obhájce spravedlnosti a díky tomu bezpochyby i dobrý král*, přiznala si neochotně. Nebylo by správné ho proklínat za něco, za co sám nejspíš nemohl. Jejich manželství byla katastrofa a ještě dnes jí vzpomínka na ně působí palčivou bolest. Zlomil ji srdce a odvrhl, jakmile vyšlo najevo, že mu nedá potomka. Na druhou stranu v té době již věděla, že jejich vztah nikam nevede, a žádala ho o rozvod. *Všichni činíme rozhodnutí, a ne vždycky je na jejich konci štěstí*, pomyslela si. *Ted' ale šťastná jsem, nebo ne?*

S tou mírnou pochybností v hlavě otevřela dveře přívěsu a uličkou v neodbytném davu, kterou ochranka jen taktak udržela volnou, se prodrala k opodál zaparkované limuzíně. Když do ní nasedla, úlevně vzdychla, před očima tři volné dny, které hodlala věnovat jen sama sobě. Vzápětí jí ovšem padl zrak na kytici nádherných, exotických květů, zasazených do neméně exoticky vyhlížející vázy. Natáhla k sametovým okvětním lístkům ruku, aniž by se zvlášť zabývala tím, kdo ji sem dal.

Po návratu do Londýna chtěla ze všeho nejdříve vidět své sestry, z nichž jedna čekala dítě, druhá se o ně

marně pokoušela a třetí chodila pořád ještě do školy. Té nejstarší, Kat, bylo šestatřicet a spolu se svým novomanželem, ruským miliardářem, zvažovala početí umělým oplodněním. A Saffy se s ním už stačila dostat do křížku. Michail, její ruský švagr, jí nepřilíš zdvořile vytkl, že nepomohla Kat srovnat dluh, do něž nečekaně spadla. Saffy ale neměla tušení, že má její sestra finanční potíže. A i kdyby ano, byla si jistá, že vynalézavá Kat si dokáže poradit. Michail se mýlil, jestli si myslel, že se Saffy topí v penězích. Žila si dobře, ale nikoli v luxusu. A rozhodně pomáhala, jelikož na začátku své hvězdné kariéry se zavázala podporovat jednu africkou školu pro sirotky po rodičích zemřelých na AIDS.

Tou těhotnou sestrou bylo Saffyino dvojče Emmie. Když se dozvěděla, že sestra chce malé vychovávat sama, nepřekvapilo jí to. Saffy si byla dobře vědoma toho, že Emmie je vůči mužům velmi v pozoru. Neodpustila jim nikdy nic, čím se proti ní provinili. A otec jejího dítěte zřejmě tu chybu udělal. O její zatvrzelosti Saffy věděla své. Jejich zpočátku těsný sourozenecký vztah se vinou Saffy v pubertě rozbil a rána se už nikdy nezacelila. Nikdy si neodpustila, jakou bolest a mnohaleté trápení svému dvojčeti způsobila. Tolik si přála to s Emmií urovnat, ale některé věci zkrátka někdy nejdou odestát.

Nicméně si byla jistá, že Kat a Michail Emmii s mateřstvím pomohou. Sice nerozuměla tomu, proč její sestra dělá okolo otce svého dítěte takové tajnosti, ale když se zamyslela nad sebou a tím, co si jako mladá, sotva dospělá holka nadrobila, pak Emmiino tajnůstkářství chápala. Ostatně svým sestrám se dodnes nesvěřila s pokořující pravdou o krachu svého manželství. Vzpomněla si, jak ji Kat varovala, aby se nehnala do sňatku s mužem, kterého sotva znala, s nímž si nic dlouhého neprožila. Ale v osmnácti měla samozřejmě svou hlavu a nakonec jí zbyly oči pro pláč.